

The Wind Did Never Cease to Blow

By Elder Aroldo B. Cavalcante
Of the Seventy

Vėjas nesiliovė pūtes

Vyresnysis Aroldas B. Kavalkantė
Iš Septyniadešimties

October 2024 general conference

We can help others progress in their journey to receive God's blessings.

In 2015, in the state of Pernambuco, Brazil, 62 members of the J. Reuben Clark Law Society cooperated with the state Prosecutor's Office in investigating the legal challenges of residents in four different nursing homes. For five hours one Saturday, these attorneys interviewed over 200 residents one by one, each of whom had been functionally forgotten by society.

During their interviews, they discovered several crimes that had been committed against the elderly residents, such as abandonment, mistreatment, and misappropriation of funds. A key pillar of this law society is to care for the poor and in need. Just two months later, the prosecutor successfully filed charges against the responsible parties.

Their assistance is a perfect example of King Benjamin's teaching "that when ye are in the service of your fellow beings ye are only in the service of your God."

One resident I personally interviewed during the pro bono project was a kindhearted 93-year-old woman named Lúcia. Grateful for our service, she jokingly exclaimed, "Marry me!"

Surprised, I responded: "Look over there at that beautiful young woman! She is my wife and the state prosecutor."

She quickly fired back: "So what? She is young, pretty, and can easily get married again. All I have is you!"

The wonderful residents did not have all their problems solved that day. They undoubtedly continued to experience hardship from time to time

Mes galime padėti kitiems keliauti link Dievo palaiminimų.

2015 m. Pernambuko valstijoje, Brazilijoje, šešiasdešimt du Dž. Rubeno Klarko teisininkų draugijos nariai bendradarbiavo su valstijos prokuratūra nagrinėdami keturių skirtingų slaugos namų gyventojų teisinius pareiškimus. Vieną šeštadienį šie advokatai penkias valandas po vieną kalbino daugiau nei 200 gyventojų, kurių kiekvienas praktiškai buvo pamirštas visuomenės.

Per tuos pokalbius jie išsiaiškino keletą nusikaltimų, įvykdytų prieš šiuos pagyvenusius žmones, pavyzdžiui, apleidimą, netinkamą elgesį ir lėšų pasisavinimą. Svarbiausia šios teisininkų draugijos užduotis yra rūpintis vargšais ir remtiniais asmenimis. Vos po dviejų mėnesių prokuroras sėkmingai pareiškė kaltinimus atsakingoms šalims.

Jų pagalba gerai iliustruoja karaliaus Benjaminio mokymą: „Tarnaudami savo artimiesiems, jūs tik tarnaujate savo Dievui.“

Viena gyventoja, kurią aš asmeniškai kalbinau šio nemokamo pagalbos teikimo („pro bono“) projekto metu, buvo geraširdė 93 metų moteris vardu Lusija. Padėkojusi už mūsų tarnavimą, ji juokaudama sušuko: „Veskite mane!“

Nustebęs atsakiau: „Pažvelkite į tą gražią jauną moterį! Ji mano žmona ir valstijos prokurorė.“

Ji greitai atšovė: „Tai kas? Ji jauna, graži ir gali lengvai vėl ištekti. O aš turiu tik jus!“

Tie nuostabūs gyventojai tą dieną neišsprendė savo problemų. Neabejotinai jie ir toliau retkarčiais patirdavo sunkumų, kaip ir jareditai

like the Jaredites in their boats on the challenging journey to the promised land, “buried in the depths of the sea, because of the mountain waves which broke upon them.”

But that Saturday, the nursing home residents knew that regardless of their earthly anonymity, they were known personally by a loving Heavenly Father, One who responds to even the simplest of prayers.

The Master of masters caused “a furious wind” to blow the Jaredites toward promised blessings. Similarly, we can decide to serve as a humble gust of wind in the Lord’s hands. Just as “the wind did never cease to blow” the Jaredites toward the promised land, we can help others progress in their journey to receive God’s blessings.

Several years ago, when Chris, my dear wife, and I were interviewed for my calling as bishop, our stake president asked me to prayerfully consider names to recommend as counselors. After hearing the names I recommended, he said I should know a few things about one of the brethren.

First, this brother could not read. Second, he didn’t have a car he could use to visit members. Third, he always—always—used sunglasses at church. Despite the president’s honest concerns, I felt strongly that I should still recommend him as my counselor, and the stake president supported me.

The Sunday my counselors and I were sustained in sacrament meeting, the surprise on the members’ faces was evident. This dear brother slowly made his way up to the stand, where the overhead lights reflected brightly across his sunglasses.

As he sat by my side, I asked him, “Brother, do you have problems with your vision?”

“No,” he said.

“Then why do you use sunglasses at church?” I asked. “My friend, the members need to see your eyes, and you must be able to see them better too.”

In that moment, he took off his sunglasses and never used them at church again.

This beloved brother served at my side until my release as bishop. Today, he continues to serve faithfully in the Church and is an example of dedication and commitment to the Lord Jesus Christ. And yet, years ago, he was an unknown

savo sunkioje kelionėje laivais į pažadėtąją žemę, nes „bangos kaip kalnai, griūvančios ant jų, [...] daugybę kartų palaidojo juos jūros gelmėse“.

Tačiau tą šeštadienį slaugos namų gyventojai, nors pamiršti visuomenės, žinojo, kad juos asmeniškai pažįsta mylintis Dangiškasis Tėvas, Tas, kuris atsiliepia net į paprasčiausias maldas.

Viešpats Dievas padarė, kad smarkus vėjas pūstų jareditus link pažadėtų palaiminimų. Panašiai mes galime pasirinkti tarnauti tarsi nuolankus vėjas Viešpaties rankose. Kaip „vėjas nesiliovė pūtes“ jareditų link pažadėtosios žemės, taip ir mes galime padėti kitiems keliauti link Dievo palaiminimų.

Prieš kelerius metus, kai su Kris, mano brangia žmona, buvome kalbinami dėl mano pašaukimo tarnauti vyskupu, kuolo prezidentas paprašė manęs su malda apsvarstyti patarėjų vardus. Išgirdęs mano rekomenduotų brolių vardus, jis pasakė, kad apie vieną iš tų brolių turėčiau žinoti keletą dalykų.

Pirma, šis brolis nemokėjo skaityti. Antra, jis neturėjo automobilio, kuriuo galėtų lankyti narius. Trečia, jis visada –visada– bažnyčioje nešioja akinius nuo saulės. Kad ir koks nuoširdžiai susirūpinęs buvo prezidentas, aš tvirtai jaučiau, kad vis tiek turėčiau rekomenduoti jį kaip savo patarėją, ir kuolo prezidentas palaikė mano sprendimą.

Tą sekmadienį, kai per sakramento susirinkimą aš ir mano patarėjai buvome palaikomi, narių veiduose matėsi nuostaba. Šis brangus brolis lėtai užlipo ant pakyls, kur jo akiniuose ryškiai atsispindėjo šviestuvų šviesa.

Kai jis atsisėdo šalia manęs, paklausiau: „Broli, ar turi regėjimo sutrikimų?“

„Ne“, – atsakė jis.

„Tad kodėl bažnyčioje nešioji akinius nuo saulės? – paklausiau. – Mano drauge, nariams reikia matyti tavo akis, o ir tu turi juos geriau matyti.“

Tą akimirką jis nusiėmė akinius nuo saulės ir daugiau niekada jų nebenešiojo bažnyčioje.

Šis mylimas brolis tarnavo šalia manęs iki tol, kai buvau atleistas iš vyskupo pareigų. Šiandien jis ir toliau ištikimai tarnauja Bažnyčioje ir yra pasiaukojimo ir atsidavimo Viešpačiui Jėzui Kristui pavyzdys. Tačiau prieš daugelį metų jis buvo

sunglass-wearer sitting essentially forgotten in the pews of the chapel. I often wonder, “How many faithful brothers and sisters sit forgotten among us today?”

Whether we are well-known or forgotten, trials will inevitably come to each one of us. As we turn to the Savior, He can “consecrate [our] afflictions for [our] gain” and help us respond to our trials in a way that facilitates our spiritual progression. Whether for nursing home residents, a misjudged Church member, or anyone else, we can be “the wind [that] did never cease to blow,” bringing hope and guiding others to the covenant path.

Our beloved prophet, President Russell M. Nelson, made an exciting and inspiring invitation to the youth: “I reaffirm strongly that the Lord has asked every worthy, able young man to prepare for and serve a mission. For Latter-day Saint young men, missionary service is a priesthood responsibility. ... For you young and able sisters, a mission is also a powerful, but optional, opportunity.”

Every day, thousands of young men and women answer the Lord’s prophetic call by serving as missionaries. You are brilliant, and as President Nelson has said, you can “have more impact on the world than any previous generation!” Of course, that does not mean you will be the best version of yourself the moment you step foot in the missionary training center.

Instead, you might feel like Nephi, “led by the Spirit, not knowing beforehand the things which [you] should do. Nevertheless [you] went forth.”

Perhaps you feel insecure like Jeremiah did and want to say, “I cannot speak: for I am a child.”

You might even see your personal shortcomings and want to cry out like Moses did: “O my Lord, I am not eloquent ... : but I am slow of speech, and of a slow tongue.”

If any of you beloved and mighty young men and women is having a thought like this right now, remember that the Lord has answered, “Say not, I am a child: for thou shalt go to all that I shall send thee.” And He promises, “Therefore go, and I will be with thy mouth, and teach thee what thou shalt say.”

Your transformation from your natural to spiritual self will occur “line upon line, precept upon precept” as you earnestly strive to serve

nežymus akinių nuo saulės nešiotojas, sėdėjęs praktiškai pamirštas salės suole. Dažnai susimąstau: „Kiek ištikimų brolių ir seserų tarp mūsų sėdi pamiršti?“

Nesvarbu, ar esame gerai žinomi, ar pamiršti, sunkumai neišvengiamai ištiks kiekvieną iš mūsų. Kai kreipiamės į Gelbėtoją, Jis gali „pašvęs[ti mūsų] suspaudimus [mūsų] naudai“ ir padėti mums reaguoti į sunkumus tokiu būdu, kuris palengvintų mūsų dvasinę pažangą. Nesvarbu, ar tai būtų slaugos namų gyventojai, neteisingai įvertintas Bažnyčios narys, ar kas nors kitas, mes galime būti tas vėjas, nesiliaujantis pūsti, nešantis viltį ir nukreipiantis kitus į sandoros kelią.

Mūsų mylimas pranašas, prezidentas Raselas M. Nelsonas, išsakė jaudinantį ir įkvepiantį kvietimą jaunimui: „Dar kartą pabrėžtinai patvirtinu, kad Viešpats paprašė kiekvieno verto, pajėgaus jaunuolio pasiruošti misijai ir atlikti ją. Pastarųjų dienų šventųjų jaunuoliams misionieriška tarnyba yra kunigystės pareiga. [...] Jums, jaunoms ir pajėgioms seserims, misija taip pat yra veiksminga, bet neprivalomagalimybė.“

Kiekvieną dieną tūkstančiai vaikinių ir merginų atsiliepia į pranašišką Viešpaties kvietimą tarnaudami misionieriais. Jūs esate puikūs ir, kaip sakė prezidentas Nelsonas, galite „padaryti didesnę įtaką pasauliui nei bet kuri kita ankstesnė karta!“ Žinoma, tai nereiškia, kad tą akimirką, kai įžengsite į misionierių ruošimo centrą, būsite geriausiasavoversija.

Greičiau galite jaustis kaip Nefis, vedami Dvasios, iš anksto nežinodami, ką turėtumėte daryti. Kad ir kaip būtų, jūs einate į priekį.

Galbūt jaučiatės nesaugūs, kaip Jeremijas, ir norite pasakyti: „Aš nemoku kalbėti, nes esu tik vaikas.“

Galbūt net pastebėsite savo asmeninius trūkumus ir norėsite šaukti kaip Mozė: „Viešpatie, aš nesu iškalbingas [...]. Man sunku kalbėti ir mano liežuvis pinasi.“

Jei kuriam nors iš jūsų, mylimi ir pajėgūs vaikinai ir merginos, dabar kyla tokios mintys, atminkite, kad Viešpats atsakė: „Nesakyk: „Aš esu vaikas“, bet eik, pas ką tavo siųsiu.“ Ir Jis pažada: „Taigi dabar eik, o Aš būsiu su tavo lūpomis ir tavo pamokysiu, ką kalbėti.“

Jūsų keitimasis iš prigimtinio į dvasinį žmogų vykys „eilutė po eilutės, priesakas po priesako“, kai nuoširdžiai stengsitės tarnauti Jėzui Kristui

Jesus Christ in the mission field through daily repentance, faith, exact obedience, and hard work to “find constantly, teach repentance, and baptize converts.”

Though you wear a name tag, sometimes you may feel unrecognized or forgotten. However, you must know that you have a perfect Heavenly Father, who knows you personally, and a Savior, who loves you. You will have mission leaders who, despite their imperfections, will serve you as “the wind [that] did never cease to blow” in guiding you along your journey of personal conversion.

In the “land that floweth with milk and honey” you will serve in on your mission, you will be spiritually reborn and become a lifelong disciple of Jesus Christ as you draw near to Him. You can come to know that you are never forgotten.

Though some may wait “a long time” for relief, for they “have no man” that can yet help, the Lord Jesus Christ has taught us that no one is ever forgotten by Him. On the contrary, He was a perfect example of seeking out the one in every moment of His mortal ministry.

Each of us—and those around us—faces our own storms of opposition and waves of trials that submerge us daily. But “the wind [will not] cease to blow towards the promised land ... ; and thus [we shall be] driven forth before the wind.”

Each of us can be a part of this wind—the same wind that blessed the Jaredites in their journey and the same wind that, with our help, will bless the unrecognized and forgotten to reach their own promised lands.

I testify that Jesus Christ is our Advocate with the Father. He is a living God and acts as a strong wind that will always guide us along the covenant path. In the name of Jesus Christ, amen.

misijos lauke per kasdienę atgailą, tikėjimą, tikslų paklusnumą ir sunkų darbą: nuolatinį ieškojimą, mokymą atgailauti ir atsivertusiųjų krikštijimą.

Net jei nešiojate vardo kortelę, kartais galite jaustis nepripažinti ar pamiršti. Tačiau privalote žinoti, kad turite tobulą Dangiškąjį Tėvą, kuris jus pažįsta asmeniškai, ir Gelbėtoją, kuris jus myli. Turėsite misijos vadovus, kurie, net būdami netobuli, tarnaus jums kaip vėjas, kuris nesiliauja pūtęs jūsų asmeninio atsivertimo kelionėje.

„Žemėje, plūstančioje pienu ir medumi“, jūs atliksite savo misiją, dvasiškai atgimsite ir tapsite Jėzaus Kristaus mokiniu visam gyvenimui, artindamiesi prie Jo. Galite sužinoti, kad niekada nesate pamiršti.

Nors kai kuriems palengvėjimo gali tekti laukti labai ilgai, nes „neturi žmogaus“, kuris galėtų padėti, Viešpats Jėzus Kristus mus mokė, kad Jis nepamiršo nė vieno. Priešingai, Jis buvo tobulas pavyzdys, kaip kiekvieną savo žemiškosios tarnystės akimirką ieškoti to, kam reikia pagalbos.

Kiekvienas iš mūsų ir mūsų aplinkiniais suduriame su asmeninėmis priešpriešos audromis ir išbandymų bangomis, kurios mus panardina kasdien. Bet vėjas „nesili[aus] pūtęs link pažadėtosios žemės [...]“; ir taip [būsime] vėjo genami pirmyn“.

Kiekvienas iš mūsų galime būti šio vėjo dalimi – to paties vėjo, kuris palaimino jareditus jų kelionėje, ir to paties vėjo, kuris su mūsų pagalba palaimins nežymius ir pamirštus žmones, kad jie pasiektų savo pažadėtąsias žemes.

Liudiju, kad Jėzus Kristus yra mūsų Užtarėjas pas Tėvą. Jis yra gyvas Dievas ir veikia kaip stiprus vėjas, kuris visada nukreips mus sandoros keliu. Jėzaus Kristaus vardu, amen.